

Peter-Hans Kolvenbach, un home savi

Pere Borràs i Kolvenbach, a Barcelona l'any 2006.

La seva presència reflectia una pau especial, que venia de la pregària i de la relació amb el Senyor que s'intuïa molt profunda

Com a general va impulsar la vida comunitària, la vinculació de la fe i la justícia evangèlica, el diàleg interreligiós, la col·laboració amb els laics, el treball intel·lectual, el Servei Jesuïta als Refugiats, l'espiritualitat ignasiana, l'educació o el diàleg amb la cultura.

Abans de ser superior general havia passat més de 20 anys al Líban. Gran coneixedor de la cultura àrab i del cristianisme oriental, recordo els seus ulls gairebé plorosos quan parlava de les dificultats polítiques i religioses del Líban.

La seva presència mostrava una honorabilitat, una educació i una acollida que ell deia que li venia del contacte amb la cultura àrab. Tenia quelcom d'eremita, de monjo del desert. La seva presència reflectia una pau especial, que venia de la pregària i de la relació amb el Senyor que s'intuïa molt profunda. I aquesta manera d'estar entre les persones el feia humil, amb un tarannà tímid i fugisser de les masses de gent. Algú em va dir que era un home de comunió, no de vida social: del tu a tu, del compartir en grups petits, o a l'entorn d'una taula tot dinant.

En aquells moments difícils en la història recent de la Companyia, el P. Kolvenbach va fer un servei de comunió, de treball amagat, d'humilitat i de sentir amb l'Església com ens diu sant Ignasi, i va viure amb veritable devoció el nostre estimat P. Pedro Arrupe.

Pere Borràs, sj

El P. Peter-Hans Kolvenbach, jesuïta, va morir el passat 26 de novembre a Beirut. Fou un home savi. D'aquella saviesa que té l'origen en la pregària i la contemplació; en la mirada evangèlica i transcendent sobre les persones i les coses. I també de la saviesa que promou el diàleg, la concòrdia, la misericòrdia i el sentit de l'humor. El P. Kolvenbach fou un home de comunió.

Va ser nomenat superior general de la Companyia de Jesús per la Congregació General 33, l'any 1983. No eren temps fàcils. L'orde dels jesuïtes era mirat amb sospita, a causa de l'empenta missionera i valenta del

P. Pedro Arrupe, que volia aplicar les línies de fons del Vaticà II. Quan Arrupe va patir un greu problema de salut que l'impedia seguir al capdavant de la Companyia, els pares Dezza i Pittau van ser nomenats delegats papals per preparar la Congregació General i investigar si hi havia raons per sospitar que la Companyia no era fidel a l'esperit ignasià. Van ser moments de tensió que, tanmateix van ser viscuts amb serenitat i pau. Finalment es va autoritzar la celebració de la Congregació que va elegir el P. Peter-Hans Kolvenbach com a successor d'Arrupe.

Un home savi i prudent. Filòleg i ecumenista. De ritu catòlic armeni. Professor de teologia oriental. Senzill i intel·ligent. Molt lúcid sobre si ma-

teix i la realitat. Portava una barbata, perquè deia que era la barbata de deïble, segons el ritu armeni. El mestre portava una barba llarga.

Vaig tenir la sort de conèixer-lo. Em va impressionar la seva capacitat d'escolta. Atent al seu interlocutor, feia les preguntes adients a cada moment. Expressava amb fermesa el que volia dir. Coneixia molt bé i valorava la identitat catalana i recordava que ell també havia nascut en un país petit, els Països Baixos. Va predicar en català durant la seva visita a Barcelona l'any 2006. És clar que parlava àrab, francès, anglès, alemany, italià, espanyol... amb una gran precisió.

El seu sentit de l'humor podia arribar a ser desconcertant per als qui no el coneixien. Un dia vaig preguntar a un dels seus assistents per alguna de les aficions del pare general i em va dir que seguia fil per randa el futbol europeu.

Eduard Van den Bossche, creador de revistes per a cecs

Eduard Pou

Eduard Van den Bossche, creador de les revistes parlades per a cecs *Paraula Viva* i *Aura*, ha mort cristianament a l'edat de 91 anys. L'Eddy, tal i com tots els seus amics el coneixien, va dedicar bona part de la vida a difondre la paraula de Déu a través de la producció de revistes i llibres, una tasca reconeguda i premiada per l'Església catalana.

Van den Bossche treballà com a directiu industrial fins que, als 54 anys, es va veure afectat per una ceguera central. D'aleshores ençà, va col·laborar desinteressadament perquè tots aquells qui no tenen accés a la lletra impresa poguessin continuar informant-se de l'activitat de l'Església. L'any 1985, i com a president de LOGOS (patronat audiovisual de la Fundació Mediterrània), va crear dues revistes parlades: *Aura*, en llengua

castellana i coordinada pel doctor i sacerdot Ignasi Sagarra; i *Paraula Viva*, en llengua catalana i regida per Mn. Pere Farriol, sacerdot de la parròquia de Sant Genís (l'Ametlla del Vallès).

Les revistes parlades tenien format de casset i s'enviaven per correu als subscriptors. Més endavant, LOGOS també va crear un servei de producció i préstec de llibres parlats. Tant les revistes com els llibres eren totalment gratuïts. Això era possible gràcies als donatius de particulars i al treball voluntari de persones com l'Eddy. Tal com ell mateix va dir, el principal impuls dels voluntaris eren els «missatges d'entusiasme i gratitud» que rebien cada setmana per part dels subscriptors.

Paraula Viva va ser una eina de difusió dels valors de l'Església a Catalunya i en català, mentre que els exemplars d'*Aura* s'enviaven a tot l'estat i també a l'Amèrica Llatina, Àsia i Àfrica. En paraules de Mn. Pere Farriol, les revistes parlades van ser «instrument de Jesucrist per fer arribar el seu missatge de vida i de consolació a moltíssims d'aquests pobres i cecs pels quals Déu mostra la seva preferència en l'Evangeli». Aquesta iniciativa va rebre el Premi Especial Bravo 1988, atorgat per la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social, i també va ser distingida l'any 1995 a mans del cardenal de Barcelona per «excel·lir en la comunicació social de l'Església».